

M.
M.

KIS LAP

KIS PINTYEK BÁNATA. (Lásd a 125. lapon.)

EGY KIS DIÁK KALANDJAI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

E mikor a szobába értem, atyám már nem volt ott, hazament, itt hagyott engemet s az igazgató tudtomra adta, hogy ebédre is itt maradok, csak este mehetek haza, jövőre pedig ez mindennap így lesz.

Nem volt menekülés, diák lettem.

Az első napon szomoruan üldögéltem ott a padban s keveset figyeltem a tanár előadására, estére pedig oly örömmel tértem haza, mintha valami nagy veszedelemből menekültem volna meg. A jó néni keze otthon várt reám és sajnálkozott fölöttem, hogy olyan nehéz életre jutottam. És hogy megvigasztaljon, néhány ezüst tizeskét adott, mert hát mindig kényeztetett.

— Végy magadnak gyümölcsöt, csemegét, hogy a szünórákban legyen egy kis vigasztalásod.

Másnap csakugyan vásároltam mindenféle jó csemegét és teli zsebekkel mentem az iskolába. Nem vált nagy dicsősé-
günkre, sem pajtásaimnak, sem nekem, de hát meg kell vallanom, hogy e csemegék által nagy tekintélyre jutottam, a csemegék népszerűvé tettek. Nem voltam fősvény, szívesen megosztottam mindent pajtásaimmal s egyszerre jó barátom lett valamennyi. A kedves jó néni keze pedig gondoskodott róla, hogy zsebeim soha se legyenek üresek.

Alig egy hét múlva már egészen otthon voltam az iskolában s nemcsak nem huzakodtam tőle, hanem alig vártam,

hogy ott lehessenek. Mivel megígértem szüleimnek, hogy elnyerem a jutalmat, igyekeztem jól megtanulni leczkéimet s nagy meglepetésemre csakhamar tapasztaltam, hogy ez nem is valami nagyon nehéz dolog. Csak figyelni kell kissé, rendszeren, pontosan végezni mindent a maga idején, tanulásnál nem gondolni a játéokra s mindjárt megvan. És azután milyen jól esik a szünóra alatt a vidám játék!

Persze, ahol annyi fiu van együtt, ott pajkos csínyekben sem lehet hiány. Sajnálom, de nem tagadhatom, hogy magam is részt vettem némelyikben s egy ilyen csíny aztán különösen emlékezetessé lett reám nézve.

Volt egy igen derék, de szigorú öreg tanárunk, akit sokan nem szerettek, épen mert szigorú volt. Egyszer nagy gyűlést tartottunk és följegyeztük, hogy mi mindenféle panaszunk van az öreg tanár ellen.

Az első panasz az volt, hogy a minap, mikor a tanár szemüvegét eldugtuk, úgy hogy egész nap nem tudta megtalálni s a bűnöst nem sikerült kideríteni, megbüntette az egész osztályt, mert, ugymond, látja arczunkon, hogy mindnyájan tudjuk, ki követte el a gonosz csínyt, de nem akarjuk fölfedezni. A második panasz az volt, hogy igen sok leczkét ad föl, amit én nem tapasztaltam ugyan, mert én mindig meg tudtam tanulni; de a többiek bizonyították, hogy sok s én persze elhittem. A harmadik panasz az volt, hogy mikor a teremben levő óra mutatóját egy negyedórával előbbre toltuk, hogy a leczkének hamarabb vége legyen, a tanár pedig ezt észrevette, büntetésül az egész szünóra alatt tanulásra kényszerített.

Meg voltunk győződve, hogy mindez csupa kegyetlenség és igazságtalanság volt s elhatároztuk, hogy küldöttséget választunk, mely a tanárt kereken fölszólítsa, hogy igazságosabban bánjon velünk. A küldöttség egyik tagja voltam én is, sőt engem biztak meg, hogy panaszainkat előadjam. Szabódtam ugyan, vonakodtam, mert az egész dolog nem volt egészen nyemre; de pajtásaim nem engedtek.

— A közbizalom feléd fordul, nem szabad visszautasítani; kiálták zajosan. Te vagy most a mi képviselőnk!

El kellett fogadnom a megtiszteltetést és három pajtásommal, kik a küldöttséget képezték, rögtön megindultunk a tanárhoz. Nem volt szobájában, de a szomszéd szobából kiáltá:

— Ki az? Mindjárt megyek!

Csakugyan mindjárt belépett és én a szoba közepéig elébe mentem, roppant komoly arcczal és — roppant zavarral. Mikor a tanár szigorú arcát megpillantottam, egyszerre oda lett minden bátorságom, pirultam, sápadoztam s szerettem volna akárhol egybeütni lenni. De már nem volt menekülés, mert szokott szigorú hangján kérdé:

— No's, mit kívánsz?

— Tanár ur... én... azaz mi... én és itt levő társaim...

— Miféle társaid? Nem látok senkit.

Ámulva néztem körül és — magam sem láttam senkit. A küldöttség, melynek én lettem volna szónok, a tanár közeledtére vitézül megszökött és én egymagam nagyon siralmas helyzetben maradtam. A tanár pedig, miután mindent megvallottam, így szólt:

— Majd végzek a többiekkel is. De hogy máskor efféle ne jusson eszedbe, a délutáni szünórát a tanteremben térdelve fogod tölni.

Időm sem volt, hogy pajtásaimat kérdőre vonjam gyáva megfutamodásukért, mert épen csöngettek az előadásra. A fiuk mindnyájan roppant ártatlan képet csináltak, mintha semmit sem tudnának az egész dologról, én pedig kétszeresen busultam és boszankodtam, először a büntetés miatt, másodsor, mert beláttam, hogy csakugyan helytelen dologra engedtem magamat esábittatni. Megnyugodtam azonban sorsomban s mikor a leczkének vége lett s a fiuk mind eltávoztak, én szépen térdelve ott maradtam a teremben.

A baj pedig soha sem jön egyedül. Már tanárom előtt is szörnyen rösteltem a térdelést, hát még mikor egyszerre megnyílt az ajtó és a néni ke lépett be! A föld alá bujtam volna szégyenemben, de a néni ke is elképedt, mikor ily siralmas állapotban megpillantott. Többször történt, hogy a néni ke, ha épen a szünóra idején arra járt, egy-két percze bejött hozzám s most épen azért jött, hogy egy jó hírt közöljön velem: szüleimmel elhatározták, hogy másnap — épen vasárnap következett — kirándulunk falura egyik rokonunkhoz. De nagy meglepetésében és ijedtében el sem mondta, miért jött, hanem hozzám sietett és fölemelt. A jó néni ke nem is gondolt arra, hogy én a büntetést talán csakugyan megérdemeltem, ő csak arra gondolt, hogy az ő kedvenczét, az ő elkényeztetett Andorkáját azok a kegyetlen tanárok térdelni, szenvedni kényszerítik. Hevesen szólt az épen belépett tanárhoz:

— Uram, ez példátlan dolog, ez megbocsáthatatlan! Térdeltetni ezt a kedves jó gyermeket!

— De asszonyom, biztosítom kegyedet...

— Fölösleges, nem akarok semmit hallani. Egy perczig sem hagyom itt tovább, viszem haza. Jőjj fiacskám!

Még mielőtt jóformán meggondolhattam volna, mi történik velem, már kint voltam s a nénikével gyorsan mentem hazafelé. Utközben a nénike elmondta a maga jó ujságát, aztán én is elbeszéltem, miért kaptam a büntetést. A nénike mint rendesen, most is az én pártomat fogta, mentegetett és így szólt:

— Pajtásaid voltak a hibásak, ők csábitottak el, ők érdemeltek volna büntetést.

Nem voltam egészen megnyugodva, hogy apácskám mit mond majd a dologhoz. Hátha ő más véleményben lesz, mint a nénike? Csakhamar megtudtam, mit gondol apácska, mert még nem messzire mentünk, midőn véletlenül találkoztunk vele. Csodálkozott, hogy mikor az iskolában kellene lennem, itt sétálok a nénivel s természetesen megállított és kikérdezett. A jó nénike élénken elbeszélte mily kegyetlenséget követtek el rajtam s ő miként szabadított meg. De apácska ezt a szabadítást épenséggel nem tartotta jónak s olyan boszus képet csinált, hogy a nénike meglepetve kérde:

— No's, talán rosszul tettem?

— Nagyon rosszul, kedves hugom. A tanárnak tökéletesen igaza volt s csak kötelességét teljesíté, mikor Andort megbüntette.

Képzeltetni, hogy e szavak menyire lesújtottak, kívált mikor magam is éreztem, hogy bizony apácskámnak van igaza. De a nénike nem engedett egykönnyen, hanem élénken viszonzá:

— Persze, ti mindnyájan olyan kegyetlenül szigoruak vagytok, nem gondoltok velem, mennyit szenved a szegény gyermek. Szeretném tudni, minek kinezuk azzal a sok tanulóssal? Megél ő a nélkül is, férjem fölépíti nagy gyárát s idővel ez majd Andoré lesz.

— Andor tanuljon és ha felnő, éljen a maga munkájából, szólt atyám komolyan. Egyébiránt, édes hugom, vigyázzatok azzal a bolondos gyárépítési tervvel. Meglásd, az a ti drága Bárdos barátotok majd szépen zsebre dugja az egész gyárat.

Soha sem szerettem azt a Bárdos urat, de mikor atyámtól e szavakat hallottam, már épen kiállhatatlannak találtam, mert annyit megértettem belőlük, hogy atyám véleménye szerint az a Bárdos ur meg akarja csalni a bácsit. A nénike azonban védelmezte s bizonyítgatni kezdte, hogy Bárdos ur becsületes ember, a bácsinak pedig elég esze van, hogy ne engedje magát megcsalni; de atyám nem akart vitatkozni, hanem így szólt:

— Édes hugom, ne beszéljünk erről. Én már figyelmeztettelek, a többi a ti dolgotok. Most pedig ereszd a fiut, majd én magam vezetem vissza az intézetbe.

Ez a visszatérés nagyon siralmas volt. Pirulva, szégyenkezve léptem a tanár elé s atyám parancsára ünnepélyesen bocsánatot kellett kérnem. Ezzel pedig a dolog nem ért véget, hanem atyám és az igazgató abban egyeztek meg,

hogy másnap, vasárnap, szintén reggeltől estig az iskolában kell lennem és büntetés-kép külön feladványokat készítenem. Szüleim pedig és a néniék nélkülem rándulnak ki falura!

Ez sulyos büntetés volt, de vitézül viseltem. Régebben sirtam, makrancoskodtam volna, de most már, mióta az iskolában szigorú, de okos és igazságos tanáraink felügyelete alatt töltöttem a napot, nagyon megváltoztam, a nélkül, hogy magam is észrevettem volna. Busultam ugyan, de rövid meggondolás után beláttam, hogy oktalan csinyt követtem el s viselnem kell következményeit, durcúsággal csak még rosszabbá tenném a dolgot és apácskát úgy mint a tanárokat leghamarább kiengesztelhetem, ha megnyugszom sorsomban és jó képet mutatok.

Mikor este hazatértem, igyekeztem lehetőleg nyugodtnak látszani, ámbár fáj a szívem, midőn hallottam, milyen szép terveket csinálnak másnapra. Be akartam bizonyítani, hogy erős vagyok, még vidám is voltam s jól láttam, hogy ez tetszik szüleimnek. Apácska egészen nyájas volt ismét, mamám pedig vigasztalt, hogy ha jól viselem magamat, nemsokára majd kipótolják mostani veszteségemet.

Nem gyanítottam, hogy e büntetésnek utólag nagyon fogok örülni, mert épen e büntetés adott alkalmat egy jó cselekedetre, melyből aztán sok örömem származott.

Vasárnap reggel szüleim és a néniék kikocsiztak falura, én pedig könyveimmel szépecskén az intézetbe ballagtam. Az intézet ilyenkor jóformán üres volt. A legtöbb növendék hazament vasárnap szü-

leihez, vagy meg volt hiva a városban lakó rokonokhoz, jó barátokhoz; csak kevesen maradtak bent s ezek közt mindig volt néhány olyan, aki, mint jó magam, bünteteskép töltötte a szünnapot a tanteemben, egyik tanár felügyelete alatt végezve a kiszabott föladványokat.

Mondanom sem kell, hogy bármennyire el voltam szánva arra, hogy sorsomat hőiesen fogom viselni, mégis bizony keservesen esett egész nap dolgozni, tanulni, mikor mások vígan játszhattak. Szörnyű lassan mult az idő, azt hittem soha lesz már vége ennek a napnak. Ugyancsak megörültem tehát, mikor délután a felügyelő tanár így szólt:

— Most már elég volt a munkából. Egészségetek megkívánja, hogy szabad levegőn is legyetek. Most tehát kimegyünk és egy óráig sétálunk; azután majd estig befejezhetitek munkátokat.

A tanár maga is velünk jött s párosával, sorban mint a katonák lépdegeltünk. De még ennek is örültünk, habár irigyeltük a többi fiukat, kiket az utcán szabadon, kedvük szerint láttunk szabadgálni.

Sétaközben eljutottunk egy nagy épülethez, melyről tudtam, hogyja megyeháza. Az épület előtt több egyenruhás férfi állott; ezek pandurok és hajduk voltak s egyikben ráismertem az én Gergely barátomra. Ugy megörültem, hogy elfeledkezve a tilalomról, kiugrottam a sorból és odaszaladtam vitéz barátomhoz.

A tanár meglepetve látta, hogy Gergely vitézzel kezét szoritok. Odasietett s bizonyosan szigoruan megpirongatott volna,

de Gergely vitéz épen akkor így szólt volt:

— Ejnye, nagyon örülök, hogy láthatom, ifiuracskám. Hát még nem felejtette el az öreg katona pajtását?

— Honnan ismeri e fiut? kérde a tanár.

— Oh, rég ismerem, még katona koromból. Együtt tanultuk volna a regulát, de nekem aztán el kellett innen mennem.

— Az bizony nem ártott volna, ha kissé megtanította volna regulára, szólt a tanár mosolyogva. Mert kis barátja épen ma is büntetést kapott, mivelhogy nem akarta kiállani a büntetést, a mit a főlebbvalója reá mért.

— Thjü, az már öreg hiba, szólt Gergely vitéz roppant komoly képpel. A büntetést el kell viselni, sőt azután még szépen meg is köszönni, az a regula. Várjon csak, majd elmondom én, hogy van az a katonáknál.

Ezalatt a többi fiuk is odagyültek s feszülten vártuk Gergely vitéz elbeszélését, de azt bizony meg nem hallhattuk. Mert épen mikor hozzá akart fogni, hirtelen félreverték a harangokat s nagy lárma támadt az utcán:

— Tüz van! tüz van!

Emberek rohantak, kocsik, tüzi fecskendők robogtak végig az utcán s mi is izgatottan néztünk körül. A tüz nem messze a szomszéd utcában volt s láttuk a magasan fölcsapkodó lángokat. A többi emberekkel mi is odasiettünk.

(Folytatása következik.)

Szem, fül, orr, száj.

S z e m.

LELKED tükre két szemed,
Lát alakot s színeket,
Szemlélj, vizsgálj meg sokat,
Szemeld ki a hasznosat.

*Szemesnek áll a világ,
Rég elismert igazság,
Szemesség se jó, ha sok,
Szentelenség rut dolog.*

F ü l.

*Két füled van: jobb és bal,
Mind a kettő egyet hall,
A mit hallasz okosat,
Kész örömmel befogadd.*

*Füledj jól, csak így mehet
Fejedbe sok ismeret,
Mi jó s hasznos, füleld le,
De ne füllenés soha se.*

O r r.

*Szagol az orr egyaránt,
A mi kedves, a mi bánt,
Van sok jó, sok rossz szag is,
Türni kell a rosszat is.*

*A ki kevély: esztelen;
Orrodát hát ne hordd fenn,
S hogy ne maradj szegyenbe
Bele ne dugd mindenbe.*

S z á j.

*Foggal van a száj tele,
Enni, szólni tudsz vele,
A mit eszik, a mit szól,
Ezt is, azt is rágd meg jól.*

*A mely ételt száid bevesz,
Sült vagy nem sült, mit se tesz;
Szódra vigyázz gyermekem,
Hogy sületlen ne legyen.*

Luczi bácsi.

HÁROM KIS EGÉRKE KALANDJAI.

— Állatnese, három képpel. —

— Milyen lármát csapnak megint azok a gyerekek! szólt kissé bosszusan az öreg egér apó. Igazán, nem lehet egy percig sem pihenni!

Egér apó délután álmából riadt föl ott a padlás egyik sarkában levő rejtett lakásában, mikor így felkiáltott. Felesége, a jó egérmama, igyekezett őt megnyugtatóni, mondván:

— Tudod, öregem, az efféle fiatal népség jó kedvű, nincs semmi gondja s kivált mikor tudják, hogy mi itt pihenünk nem nézünk utánuk, akkor bizony pajkoskodnak. Tudod, te magad mondtad, hogy mikor nincs otthon a macska, tánczólnak az egerek.

— Remélem, nem akarsz engemet összehasonlítani afféle csufszörnyeteggel, minő a macska, dörmögé egér apó. De most már csakugyan utána kell nézmem, hogy csönd legyen, mert még meghallja valami macska és fölfedezi lakásunkat.

Épen mozdulni akart, mikor három fiatal kis egérke nagy sietséggel rontott be s egyikök így szólt:

— Mama, mama! A macska elment, most ugy-e kísétálhatunk a padlásra?

— Honnan tudjátok, hogy elment a macska?

— Láttuk, amint lement a létrán az istállóba.

— Az meglehet, szólt egér apó, de nemsokára visszatérhet. Nem szabad kimenni a padlásra, csak itt az ajtónk előtt játszatok szépen. Olyasmit vettem észre, mintha annak az öreg macskának itt a

padlásán kis fiai volnának valahol a szénában; ezeket pedig nem hagyja el sok időre. Azért tehát maradjatok szépen itt-hon s ne is cizincogjatok, mert ha a macska meghallja, ide áll lesbe az ajtónk elé és észre se vesszük, mikor nyakon csipi valamelyikünket.

A bolondos fiatal egérkék az apó egész beszédéből csak arra emlékeztek, hogy a macskának itt valahol kiesiny fiai vannak. Milyen szép dolog volna, ha láthatnák, milyenek azok a kis macskák!

Mindig csak ezen járt az eszök, mikor visszatértek az egérlyuk nyílásához s ott csöndesen játszadoztak. Most már csak azért is szerettek volna kimenni a padlásra.

— Oh ez már csak boszantó, hogy nem sétálhatunk kissé ezen a szép tágas padlásán! sohajtá az egyik.

— Az ám, nagyon boszantó, szólt a másik. Pedig milyen érdekes volna látni azokat a kis cziczákat! Én még sohasem láttam.

— Tudjátok mit? szólt a harmadik. Maradjatok ti ketten itt, én pedig kissé szétnézek, van-e csakugyan valami veszedelem.

— Igen, de el van tiltva, nem szabad kimennünk.

— Jól van jól, hiszen nem megyek messzire... aztán nem is fogják szüleink megtudni.

Ezzel a kis nyugtalan kiugrott a lyukból s csakhamar vigan beszaladgálta az egész padlást. Jó idő mulva végre visszatért s már messziről kiáltá:

— Jertek, nincs itt semmi veszély! Azok a kis macskák olyan furesa jószágok... még egészen vakok.

E szavakra a másik kis egérke is kiugrott a lyukból, de a harmadik, a legfiatalabbik, most sem akart velök menni. Nemsokára azonban megint visszatért a másik kettő és csábította. (Lásd a képet a 122. lapon).

— Jöhetsz bátran, látod, hogy nincs semmi bajunk, szólta az egyik.

— Aztán megismerkedel sok kedves atyafival. Nem istudod, hány rokonunk lakik itt közel. És mindnyájan kint sétálnak, azt mondják, hogy mikor nincs otthon a macska, szabad nekünk is táncolni.

Ekkor már a harmadik testvér sem tudott ellenállni s így mindnyájan kint sétáltak a padláson. Csakugyan még sok más egérke volt ott, kicsiny és nagy, öreg és fiatal s mindnyájan vígan táncoltak.

A három testvér épen javában nevetett a nyafogó vak kis cziczákon, mikor a hátuk mögött hirtelen ijesztő lárma kelet-

kezett. S amint hátra tekintettek, látták a veszedelmet: az öreg macska visszatért s nagyokat ugorva rontott az egérsereg-

Volt ám futás és szaladás! Hanyatt-homlok rohant, ki merre látott s a mi három egérkénk is csak akkor állapodott

meg egy pillanatra, mikor egyik a másik után lepotytyant a magasból mélyre, nagyon mélyre, de szerencséjükre puha szénára, s így nem tört el a lábuk. Körülnéztek és egészen idegen helyen találták magukat. Mert a padlásajtón át lebuktak az istállóba. Itt pedig az ajtóban még a macskánál is nagyobb szörnyeteg: egy kutya állott.

Egérkénk tehát sietve elrejtöztek egy sarokba s ott meglapultak, sokáig egymáshoz sem mertek szólni. Végre azonban a legidősebbik kissé nekibátorodott, szétnevezett és egyszerre így szólta:

— Nézzétek, ott egy lyuk van a falban . . . egészen olyan, mintha

Az ÁLLATÓ ÓRÁJA. (Lásd a 124. lapon.)

egér család lakása volna. Háttha valami atyafiság lakik ott? Nézzünk be, háttha segitenek bajunkban.

Bementek a lyukba s alig értek be, nagy örömmel kezdtek szaglálózni.

— Pompás sajszagot érzek . . . Most már bizonyos, hogy atyafi lakik itt.

Eljutottak egy tágas helyre s itt bőven fel volt halmozva mindenféle jó eleség.

— Ez pompás, legalább nem éhezünk, szólt az egyik és mindjárt hozzá is fogott a falatozáshoz.

— De talán jó volna bevárni a házi gazdát. Ugy látszik, nincs itthon, addig pedig nem illik megenni az ő ételét.

— Eh mit, szólt a harmadik, hiszen csak nem lesz olyan zsugori, hogy vendégeitől sajnálja az ozsonát.

Nekifogtak tehát és javában falatoztak, mikor egyszerre ott termett a házigazda, egy nagy patkány.

— Tolvajok! Rablók! kiáltott a patkány dühösen. No megálljatok, majd adok én nektek!

Az egéreké ugyancsak megszeppen-tek, mikor látták, kinek a házába tévedtek. Szegről-végről atyafiságban álltak ugyan

a patkánnyal is, de azt már tudták, hogy családjaik nem jó barátságban vannak egymással s az az izmos, nagy patkány nagyon durva ficzkó. Rögtön menekülésre gondoltak tehát s szerencséjükre a patkány lakásának két kijárása volt. Amint tehát a patkány az egyik oldalon fenyegetőzve berontott, ők a másik oldal felé vezető lyukon eszeveszett futásnak eredtek. A

dühös patkány pedig utánuk. (Lásd a képet a 123. lapon.)

A mérges patkány folyvást nyomukban volt s már-már utólérte őket és hol az egyiknek, hol a másikkal beleharapott a farkába, lábába, a kit hol érhetett. Egyszerre azonban a lyuk véget ért s egérekéink azt vették észre, hogy a fal alól kijutottak a szabadba, az épület mögött elte-

rülő rétre. Nem tudták, mi ez, soha sem láttak még ilyet s még kevésbé tudták, hova jutottak, de csak szaladtak tovább, mig nem végtére észrevették, hogy üldözőjük már nem követi, visszatért lakásába. Ekkor végre megpihentek s ekkor vettek csak észre egy másik furcaságot, a mit még szintén soha sem tapasztaltak: tudniillik nagyon esett az eső s szegény bús

... A MÁSIK KOTTÓ CSÁBITOTTA.

(Lásd a 120. lapon.)

kalandoraink ugyancsak bőrig áztak, a mi otthon soha sem érhetette őket.

Áztak, fáztak, dideregtek s hiába néztek körül, nem volt hova elrejtőzni a sík réten.

— Jaj, csak ki ne mozdultunk volna hazulról! sohajtá az egyik.

— Igen bizony, te voltál, aki először kimentél és csalogattál minket!

— Oh, bár engedelmessédtünk volna szüleinknek! Mi lesz most belőlünk! siránkozik a legkisebbik.

Szegénykék bizony nagyon siralmas állapotban voltak és keservesen czinczogtak, úgy hogy egy közel heverésző béka megsajnálta őket és kérdezte, mi a bajuk. Elmondták neki és kérték, vezesse őket szüleikhez.

— Nagyon sajnálom, azt nem tehetem, mert azon a vidéken nem vagyok ismerős. Hanem ha úgy tetszik, jertek velem, szívesen látlak lakásomban.

— És hol lakik?

— Itt nem messze a tóban. Oh, pompás víz, pompásan lehet benne uszkálni.

— Víz! Hiszen már most is majdnem szétmállik a bundácskánk a sok víztől! Nem, nem, oda nem megyünk. Száraz

helyre szeretnénk jutni. Oh, csak volna itt közel valami atyánkfia!

A jó béka bácsi kissé elgondolkozott, aztán így szólt:

— Tudom már, hogy segíték rajtatok. Ismerek egy ilyen hozzátok hasonló atyafit, amott lakik a domboldalban; jertek, elvezetlek hozzá.

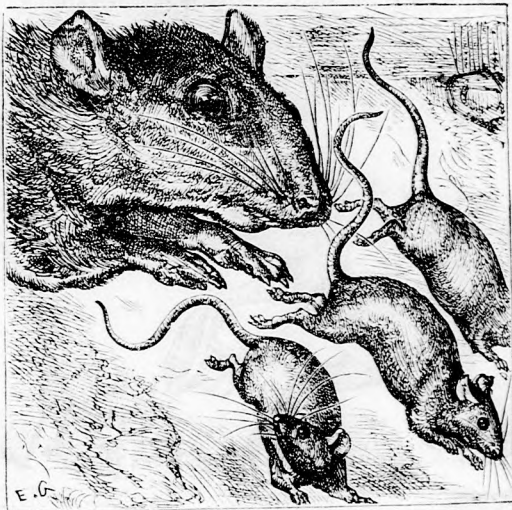
Utra keltek tehát s bár a nedves

fűben a séta nagyon, de nagyon kellemetlen volt, végre mégis csak eljutottak a domboldalra. A jószi-vü béka magára vállalta, hogy majd ő maga vezeti be a kicsinyeket az idegen házba. Kézen fogta tehát a le nagyobbikat és udvariasan köszönve belépett. Odabent egy öreg mezei egér fogadta őket, kinek láttára a kis menekültek nagyon megörültek, mert ez csak-

ugyan rokonuk volt. És valóban az öreg egér nénike nagyon szívesen fogadta őket. (Lásd a képet a 124. lapon.)

Mikor elmondták, milyen bajba keveredtek, az öreg egér így szólt:

— Ugy-e, ti kis gonoszok, megjártátok az engedetlenséggel! No, de a büntetést majd megkapjátok otthon. Most pihenjétek

... A DÜHÖS PATKÁNY UTÁNUK.

(Lásd a 122. lapon.)

egér család lakása volna. Hátha valami atyafiság lakik ott? Nézzünk be, hátha segítenek bajunkban.

Bementek a lyukba s alig értek be, nagy örömmel kezdtek szaglálózni.

— Pompás sajtzagot érzek . . . Most már bizonyos, hogy atyafi lakik itt.

Eljutottak egy tágas helyre s itt bőven fel volt halmozva mindenféle jó eleség.

— Ez pompás, legalább nem éhezünk, szólt az egyik és mindjárt hozzá is fogott a falatozáshoz.

— De talán jó volna bevárni a házi gazdát. Ugy látszik, nincs itthon, addig pedig nem illik megenni az ő ételét.

— Eh mit, szólt a harmadik, hiszen csak nem lesz olyan zsugori, hogy vendégeitől sajnálja az ozsonát.

Nekifogtak tehát és javában falatoztak, mikor egyszerre ott termett a házigazda, egy nagy patkány.

— Tolvajok! Rablók! kiáltott a patkány dühösen. No megálljatok, majd adok én nektek!

Az egérekéik ugyancsak megszeppentek, mikor látták, kinek a házába tévedtek. Szegről-végről atyafiságban álltak ugyan

a patkánnyal is, de azt már tudták, hogy családjaik nem jó barátságban vannak egymással s az az izmos, nagy patkány nagyon durva ficzkó. Rögtön menekülésre gondoltak tehát s szerencsésjókra a patkány lakásának két kijárása volt. Amint tehát a patkány az egyik oldalon fenyegetőzve berontott, ők a másik oldal felé vezető lyukon eszeveszett futásnak eredtek. A

dühös patkány pedig utánuk. (Lásd a képet a 123. lapon.)

A mérges patkány folyvást nyomukban volt s már-már utólérte őket és hol az egyiknek, hol a másikkal beleharapott a farkába, lábába, a kit hol érhetett. Egyszerre azonban a lyuk végét ért s egérekéink azt vették észre, hogy a fal alól kijutottak a szabadba, az épület mögött elte-

rülő rétre. Nem tudták, mi ez, soha sem láttak még ilyet s még kevésbé tudták, hova jutottak, de csak szaladtak tovább, mignem végtére észrevették, hogy üldözőjük már nem követi, visszatért lakásába. Ekkor végre megpihentek s ekkor vettek csak észre egy másik furcsaságot, a mit még szintén soha sem tapasztaltak: tudniillik nagyon esett az eső s szegény bús

... A MÁSIK KOTTÓ CSÁBITOTTA.

(Lásd a 120. lapon.)

kalandoraink ugyanesak bőrig áztak, a mi otthon soha sem érhette őket.

Áztak, fáztak, dideregtek s hiába néztek körül, nem volt hova elrejtőzni a sík réten.

— Jaj, csak ki ne mozdultunk volna hazulról! sohajtá az egyik.

— Igen bizony, te voltál, aki először kimentél és csalogattál minket!

— Oh, bár engedelmeskedtünk volna szüleinknek! Mi lesz most belőlünk! siránkozik a legkisebbik.

Szegénykék bizony nagyon siralmas állapotban voltak és keservesen czinczogtak, úgy hogy egy közel heverésző béka megsajnálta őket és kérdezte, mi a bajuk. Elmondták neki és kérték, vezesse őket szüleikhez.

— Nagyon sajnálom, azt nem tehetem, mert azon a vidéken nem vagyok ismerős. Hanem ha úgy tetszik, jertek velem, szívesen látlak lakásomban.

— És hol lakik?

— Itt nem messze a tóban. Oh, pompás víz, pompásan lehet benne uszkálni.

— Víz! Hiszen már most is majdnem szétmállik a bundácskánk a sok víztől! Nem, nem, oda nem megyünk. Száraz

helyre szeretnénk jutni. Oh, csak volna itt közel valami atyánkfia!

A jó béka bácsi kissé elgondolkozott, aztán így szólt:

— Tudom már, hogy segíték rajtatok. Ismerek egy ilyen hozzátok hasonló atyafit, amott lakik a domboldalban; jertek, elvezetlek hozzá.

Utra keltek tehát s bár a nedves

fűben a séta nagyon kellemetlen volt, végre mégis csak eljutottak a domboldalra. A jószívű béka magára vállalta, hogy majd ő maga vezeti be a kicsinyeket az idegen házba. Kézen fogta tehát a le nagyobbikat és udvariasan köszönve belépett. Odabent egy öreg mezei egér fogadta őket, kinek láttára a kis menekültek nagyon megörültek, mert ez csak

ugyan rokonuk volt. És valóban az öreg egér nénike nagyon szívesen fogadta őket. (Lásd a képet a 124. lapon.)

Mikor elmondták, milyen bajba keveredtek, az öreg egér így szólt:

— Ugy-e, ti kis gonoszok, megjártátok az engedetlenséggel! No, de a büntetést majd megkapjátok otthon. Most pihenjete

... A DÜHÖS PATKÁNY UTÁNUK.

(Lásd a 122. lapon.)

s itt van jó buzaszem, vacsoráljatok. Majd ha eláll az eső, hazavezetlek.

A jó béka bácsinak megköszönték szivességét, aztán vacsoráltak és lepihentek aludni.

Reggel felé az eső megszűnt s az öreg mezei egér elvezette a kis kalandorokat

egy ismerős házi egérhez, ki a ház végében lakott; ez aztán szerencsésen hazakisérte őket a padlásra szüleikhez. Büntetésül egy egész napra szobaáristomot és bőjtöt kaptak, de nem is jutott eszökbe többé olyat tenni, amit szüleik megtiltottak.

... SZIVÉSEN FOGADTA ÖKET. (Lásd a 123. lapon.)

AZ ÁHITAT ÓRÁJA.

(Képpel a 120—121. lapokon.)

EGYIK félreeső utczában, hol kevés a zaj és lárma, áll az ódon kolostor. Most épen megszólalt tornyában a harang s a kolostor lakói a templomba gyűlnek szent áhitatra. Jámbor életű, nemes szívű nők mind: apáczák.

Vannak köztük egészen fiatal leánykák is, olyan korban levők, amelyben más

leánykák vidám mulatságra, szórakozásra gondolnak. Az apácza lemond az ilyen örömeiről s életét fáradtságos munkának szenteli, jutalma, öröme pedig az, ha munkáját jól végezte, hasznára volt embertársainak. Nem jár vig társaságokba, sem bállokba, kirándulásokra; mikor arra szánta magát, hogy apácza lesz, minderről lemondott.

Fogadást tesz, hogy saját kényelmére és javára nem gondol, hanem csak

azt cselekszi, ami Istennek kedves. Az egyik tanítja, oktatja a gyermekeket hasznos ismeretekre; a másik a szegény szenvedő betegeket ápolja s kivált mikor háboru tör ki és a csatából számos sebesült vitézt hoznak haza, a türelmes, jószívű irgalmas nénék ápolják a szerencsétleneket, éjjel-nappal virrasztanak mellettök és vigasztalják.

Nehéz föladat ám egész életet ily komoly fáradozásban tölteni. Más emberek keresik saját boldogságukat, arra iparkodnak, hogy maguknak pénzt, kellemes életet szerezzenek; a jámbor apáca minderről lemondott.

És mikor a haragszó a templomba hívja, ott buzgó fohászt küld a Mindenhatóhoz, adjon neki erőt szent fogadalma betöltésére!

Kis pinytek bánata.

(Képpel a czimlapon.)

KIS pinytek, mért busultok ugy,
Mi bántja szivetek'?

— Jaj két kicsinykét rejt csupán
A fészek négy helyett!

*Mig távol voltunk ételért
Le s fel röpködve künt,
A legszebb kettő s legnagyobb
Tudj' Isten merre tünt!*

— Ne sirjatok, én vittem el
Két kedves fiatok,
Nem hittem, hogy nektek vele
Ily nagy bűt okozok.

*Itt vannak, vedd! A kis tanya
Im újra telve már,
S most zengj, dalolj ismét vigan,
Boldog pinytöke-pár!*

A CSÓNÁKVERSENY.

— Beszélyke. —

(Képpel a 128. lapon.)

ÖZEL egy jókora folyóhoz, szép nagy kert közepén állt egy csinos uri lak. Oly nyájasan tekintgetett ki a lombos fák közül, hogy aki látta, bizonyosan olyanformát gondolt, hogy itt boldog emberek laknak.

Pedig aki ilyet gondolt, az csalódott. Aki épen most kinéz ott annak a szép háznak az ablakán, az nagyon szerencsétlennek érzi magát s olyan busan sóhajt, mint akinek valami nagy bánata van.

Ez a valaki pedig nem volt más, mint Elemér, ama szép ház urának a fia. Szülei látogatóba mentek a szomszéd faluba, s őt nem vitték magukkal; otthon kell ülnie, még csak játszania sincs kivel, mert a faluban nincs hozzávaló pajtása. A Gazsi bácsinak van ugyan két fia, de azok már felnőtt ifjak, jogászok, azok nem játszanak ő vele. Aztán itt van a saját hugocskája, a kedves Évike, aki igen kellemes és jó leányka; de hát mihez fogjon vele? Hiszen csak nem játszhatik bábuval, mint a lányok szoktak!

Elemér barátunknak, mint látjuk, nagy oka volt tehát a busulásra. Az igaz, hogy volt neki igen sokféle játékszere s máskor Évikével is igen szépen elmulatott, de ma mindezt nagyon unalmasnak találta, nem volt kedve semmire, mert hát duzzogott, boszankodott, hogy szülei nem vitték őt is magukkal.

Jó ideig bámult ki az ablakon, dörögött, ásítózott, míg végre ezt is megunt és utoljára mégis csak eszébe jutott megnézni, hol van Évike és mit csinál.

Bejárta a szobákat, de a kis leányt sehol sem látta.

— Bizonyosan kint van a kertben.

Kísétált tehát ő is a kertbe s csakugyan megpillantotta Évikét, amint a hátsó kerítésen át feszülten nézegetett valamit.

— Mi van ott? kérde Elemér.

— Nézem Lajost és Eleket, amint csónakáznak, felelt Évike. Nézd, mily szépen eveznek!

Elemér is oda ment és kinézett a kerítésen. A folyó alig néhány lépésnyire volt onnan s a Gazsi bácsi két derék fia épen javában evezgetett egy szép csónakban. Pompás multság ez, edző s fiatal embereknek való, akik bírják is az erőt kívánó evezést.

Elemér egy ideig némán bámulta a csónakázókat, aztán hirtelen fölkiáltott:

— Tudod mit, Évike? Menjünk mi is csónakázni.

— Ugyan Elemér! Hová gondolsz!

— No s, miért ne? Hiszen apácskánkknak is van csónakja, ott lebeg a parthoz kötve s tudod, milyen pompás csónak, ültél már benne. Én majd evezek, te pedig kormányozod.

— De az nem lehet! Apácška nélkül soha sem ültünk a csónakban, nem szabad magunknak csónakáznunk.

— Nem szabad? Nekem apácška ezt soha sem mondta. Neked talán mondta? Mikor?

— Nem mondta épen világosan ezt, de nem is engedte meg soha, hogy magunk a csónakba üljünk.

— No bizony! Nem engedte, mert nem kérdeztük. Szeretném tudni, miért ne

csónakázhatnánk mi magunk is? Nem vagyok én olyan gyöngye kis fiú, hogy ne bírnék evezni. Nem történhetik semmi bajunk, miért ne mulatnánk? Jöjj szaporán!

Évike még kissé ellenkezett, de mint fiatalabb testvér szokva volt hozzá, hogy az történjék, amit Elemér akar. Azután meg neki sem volt nagyon ellenére a csónakázás; utoljára is nincs abban semmi rossz, ha kissé szórakoznak.

Kimentek tehát a partra s néhány percz mulva már a csónakba ültek.

Évike tartotta a kormányzsinórt, Elemér pedig evezett. Nem is nagyon erőltette meg magát, inkább engedte, hogy a víz ringassa a sajkát... az olyan kellemes!

Még nem sokáig ültek a csónakban, mikor a két fiatal ember, Lajos és Elek épen közelökre ért. Egyikök átkiáltott:

— Elemér barátom, vigyázz! Egy magad majd nem birsz a csónakkal.

— Dehogy nem! felelt Elemér vigan. Olyan könnyen lebeg, mint a hattyu.

— Igen, mert még a part közelében van s lefelé uszik. Ne is menjetek messzire a parttól s valahogy a folyó közepére ne evezz, mert a víz sodra nagyon erős, elragadna.

A két ifju tovább evezett (Lásd a képet 128. lapon.) Elemér és Évike pedig ott ringatózott egy ideig a part közelében. Tulajdonképen nem is akartak messzire menni s követni akarták a kapott jó tanácsot. Csakhogy ez többé nem függött tőlük.

Vigan beszélgettek, nevetgéltek s eleinte nem igen törődtek azzal, hogy a

csónak
ők aka
volt, m
záshoz.
vége p
vették
sodorja

M
mitör
egész e
el vele
az eve
semmi
csónak
legalál
a part
gondol
is. De

A
és Ele
És a r
őket, r
végre
Elemé
segits
megha
ők fe
gyerm
a víz,
házat

mesel
hol m
a foly
nak l

Végü

csónak voltakép nem arra megy, amerre ők akarnák, ami persze igen természetes volt, mert Évike nem értett a kormányzáshoz, csak próbálgatta így is, úgy is, a vége pedig az lett, hogy egyszerre azon vették észre magukat, hogy a víz erősen sodorja őket lefelé.

Mondanom se igen kell, hogy ezután mi történt; nem nehéz kitalálni. Elemér egész erejét megfeszítette, de csak azt érte el vele, hogy a sebes víz kisodorta kezéből az evezőt. — most már nem tehettek semmit, tehetetlenek voltak. Persze, ha a csónak kormányzásához értettek volna, legalább kifelé irányozhatták volna a parthoz; de ijedelmükben erre nem is gondoltak, még ha különben tudták volna is. De hát nem is tudták.

A kis Évike mindinkább sápadozott és Elemérnek is elmúlt a hetyke jó kedve. És a mint a víz mind gyorsabban sodorta őket, mindinkább nőtt rémületök s Évike végre kétségbeesett zokogásra fakadt, Elemér pedig torkászakadtából kiáltozott segítségért. Remélte, hogy Lajos és Elek meghallják. De azok nem hallhatták, mert ők fölfelé eveztek, a két szerencsétlen gyermeket pedig már oly messzire sodorta a víz, hogy nem is láthatták többé szüleik házáat.

Helyzetök perczről-perczre veszedelmesebb lett, mert már olyan helyre értek, hol nagy sziklák közt tajtékozva rohant a folyó tovább. A víz egyenesen egy sziklának hajtotta a csónakot.

— Beleütközünk . . . kifordulunk! Végünk van! sikoltá Évike.

Elemérnek a kétségbeesés megadta

a mentő gondolatot. Látta, hogy a szikla csak kivéssé áll ki a vízből s így szólt:

— Vigyázz, Évike, most egy pillanaton függ életünk! Mielőtt a csónak a szirt-hez ütődne, ki kell ugranunk. Vigyázz! Most!

Kétségbeesett ugrással kiint termettek a szirten, mely egy kis szigetet képezett a folyóban. A víz tova sodorta a csónakot, de ők legalább egyelőre mentve voltak, biztos földön állottak s kissé megnyugodtak. Mikor azonban már egy kis ideig ott áltak, eszökbe jutott, hogy innen nem mozdulhatnak, körülöttük minden oldalon a kavargó víz tajtézkzik. Átlábolni lehetetlenség.

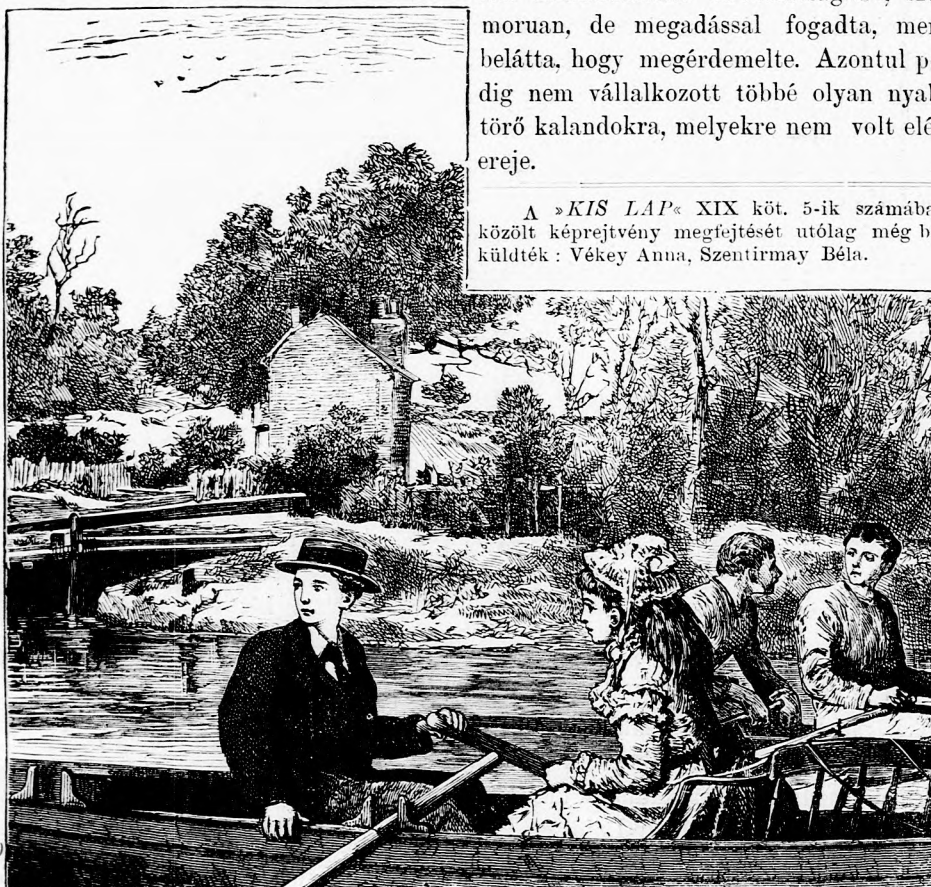
A nap már nyugvóra szállt s minél inkább közeledett az est, annál inkább növekedett a két szerencsétlen hajótört aggodalma. Évike nem panaszkodott, nem tett szemrehányásokat, csak csöndeskén sirdogált; de a szegény kis leány könnyei annál inkább fájtak Elemérnek, ki jól érezte, hogy ő az oka mindennek. Maga is nagyon meg volt ijedve, de azért vigasztalhatta hugocskáját.

— Ne félj, Évikém, majd keresni fogunk, reánk találnak és hazavisznek.

Ebben persze nem is csalalkozott. Mikor szüleik este felé hazaértek s a gyermekeket nem találták sehol, rögtön nagy aggodalommal kerestették; Lajos és Elek pedig hallván a hirt, hogy a két gyermek nem tért haza, mindjárt arra gondolt, hogy talán a csónakázásnál esett bajuk. A két derék ifju csónakba ült ismét és gyorsan evezett lefelé, gondosan fürkészve minden irányban. Már épen sötétedni kezdett, mikor a kis szir-

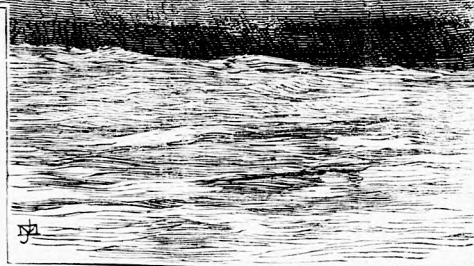
féle kirándulásban és mulatságban, szomoruan, de megadással fogadta, mert belátta, hogy megérdemelte. Azontul pedig nem vállalkozott többé olyan nyaktörő kalandokra, melyekre nem volt elég ereje.

A »KIS LAP« XIX köt. 5-ik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Vékey Anna, Szentirmay Béla.

ten végre megpillanták a két szomorú gyermeket. Odaveztek és szerencsésen haza vitték őket.

Évike bűnbánólag megvallotta a maga hibáját és kész volt eltérni a büntetést. De Elemér nem engedte, hogy hugocskája bűnhődjék, elmondta őszintén, hogy egyedül ő hibás, ő csábította Évikét a veszedelembe. S mikor atyja azt a büntetést szabta reá, hogy az egész szünidő alatt nem fog részt venni semmi-

... A KÉT IFJU TOVÁBB EVEZETT.

(Lásd a 126. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1880. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.